

Les dues ales del cor

En un poble tranquil, envoltat de turons verds i carrers estrets, vivia Clàudia, una nena de 9 anys amb els cabells castanys arrissats i un somriure que il·luminava fins i tot els dies més ennuvolats. Li agradaven moltes coses: llegir contes, jugar amb els seus amics i, sobretot, patinar i ballar.

Cada tarda, després de fer els deures, es posava els seus patins blaus —els seus tresors més preuats— i recorria el carrer com si fos una estrella del gel. Els veïns s'aturaven a mirar-la, somrient mentre la veien girar i saltar amb tanta lleugeresa que semblava que les rodes no tocaven terra.

Els dissabtes, però, era una altra Clàudia. A l'acadèmia de ball, es transformava. Amb el seu vestit vermell i les sabatilles brillants, es movia al ritme de la música com si fos part d'ella. La seva mestra sempre deia: *«Clàudia, tens el ball a la sang!»*.

Un dia, mentre repassava el calendari, va descobrir una cosa que li va fer un nus a l'estómac:
—*Oh, no...* —va murmurar.

La Gran Competició de Patinatge i el Festival de Ball Anual coincidien el mateix dia, a la mateixa hora.

—*No pot ser!* —va exclamar, amb els ulls com plats. *He practicat tant per als dos... Com puc triar?*

El seu cor es va encongir. Patinar li feia sentir lliure, com un ocell. Ballar la feia sentir forta, com una princesa guerrera.

Aquella nit, mentre sopava, els seus pares es van adonar que alguna cosa no anava bé.
—*Clàudia, què et passa?* —va preguntar la seva mare, acariciant-li l'esquena.

Ella va aixecar la mirada, amb els ulls una mica humits.
—*No sé què fer... M'agrada tant el patinatge com el ball, però no puc estar als dos llocs alhora. Tinc por de decebre algú... o de decebre'm a mi mateixa.*

El seu pare va somriure tendrament i li va dir:
—*Filla, la vida et farà triar moltes vegades. No es tracta de triar bé o malament... sinó de triar amb el cor i viure amb alegria el que hagis escollit.*

La seva mare va afegir:
—*I recorda: no existeix una elecció perfecta. El que importa és què sents quan ho fas.*

Clàudia va rumiar-ho durant dies. Va imaginar-se a la pista de patinatge, sentint l'adrenalina mentre el públic cridava el seu nom. Després, es va imaginar a l'escenari, movent-se al compàs de la música amb els seus companys.

Finalment, la nit abans de l'esdeveniment, va tenir clar:
—Aniré a la competició de patinatge... però demà, quan acabi, organitzaré una petita dansa a la plaça per celebrar-ho amb tothom!

El matí de la competició, el seu cor bategava fort. Quan va sentir el seu nom, va inspirar fons i va lliscar cap a la pista. Va fer la seva coreografia amb tanta passió que els jutges van somriure. No va quedar primera... ni segona. Va ser tercera.

En comptes de sentir-se decebuda, va somriure. *«He donat el millor de mi»*, va pensar.

I llavors... va complir la seva promesa. A la plaça del poble, amb els seus amics i familiars mirant, va posar música i va ballar com mai ho havia fet. Tots la van animar, i ella va sentir una felicitat immensa.

Aquell dia, va entendre que:

1. Triar és difícil, però és millor que no fer res.
2. No sempre es pot guanyar, però sempre es pot gaudir del camí.
3. Les passions no es perden per triar una vegada: el ball seguia allí, i el patinatge també.

I així, amb el cor lleuger, va adormir-se pensant: *«Demà... continuaré fent el que m'agrada, sense por d'escollir.»*